

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 436/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Miroslavom Hanecom, advokátska kancelária, Hruštiny 602, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 ods. 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 325/2014 z 20. januára 2016, rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co 248/2013-253 z 15. októbra 2013 a rozsudkom Okresného súdu Čadca č. k. 4 C 235/2011-176 z 21. februára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) v spojení s čl. 12 ods. 4 ústavy a čl. 1 ods. 2 Protokolu č. 12 k dohovoru (ďalej len „protokol č. 12 k dohovoru“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 325/2014 z 20. januára 2016, rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 248/2013-253 z 15. októbra 2013 a rozsudkom Okresného súdu Čadca č. k. 4 C 235/2011-176 z 21. februára 2013 (ďalej len „okresný súd“), ktorou žiada vydať tento nález:

„Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 1 dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 1 ods. 2 protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Cdo/325/2014 zo dňa 20. 01. 2016, ktorým odmietol dovolanie žalobcu zo dňa 13. 11. 2013 a Rozsudkom Krajského súdu v Žiline 5Co/248/2013 zo dňa 15. 10. 2013, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Čadca 4C/235/2011 zo dňa 21. 02. 2013 vo veci samej, porušené boli.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Cdo/325/2014 zo dňa 20. 01. 2016, ktorým odmietol dovolanie žalobcu proti rozsudkom Krajského súdu v Žiline 5Co/248/2013 zo dňa 15. 10. 2013, zrušuje.

Rozsudok Krajského súdu v Žiline 5Co/248/2013 zo dňa 15. 10. 2013, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Čadca 4C/235/2011 zo dňa 21. 02. 2013 vo výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľa, zrušuje. Rozsudok Okresného súdu Čadca 4C/235/2011 zo dňa 21. 02. 2013 vo výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľa zrušuje a vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 10.000,00 € (slovom: desaťtisíc eur), ktoré sú povinní Najvyšší súd Slovenskej republiky, Krajský súd v Žiline a Okresný súd Čadca zaplatiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania tvoriaca trovy právneho zastúpenia v sume 1.053,08 €..“

Ako zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a jej príloh vyplynulo, sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania vedeného pred okresným súdom sp. zn. 4 C 235/2011, v ktorom sa proti žalovanému obci [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“) domáhal zaplata sumy 6 101,49 € s príslušenstvom. Svoju žalobu sťažovateľ odôvodnil tým, že je vlastníkom pozemkov – parciel CKN č. [REDAKOVANÉ], CKN č. [REDAKOVANÉ], CKN č. [REDAKOVANÉ], CKN č. [REDAKOVANÉ], CKN č. [REDAKOVANÉ], CKN č. [REDAKOVANÉ], CKN č. [REDAKOVANÉ], CKN č. [REDAKOVANÉ], CKN č. [REDAKOVANÉ] a CKN č. [REDAKOVANÉ] (spolu vo výmere 10 467 m² neskôr spresnenej na 9 705 m²), na ktorých žalovaný prevádzkoval miestne lyžiarske stredisko, vlek [REDAKOVANÉ], vlek [REDAKOVANÉ] a vlek [REDAKOVANÉ]. Žalobou sa domáhal zaplata odplaty žalovaným za užívanie týchto pozemkov za obdobie od 1. augusta 2009 do 31. decembra 2010, teda za 518 dní (ďalej len „sporné obdobie“). V predchádzajúcom období mal sťažovateľ so žalovaným uzatvorené nájomné zmluvy (s nájomným dojednaným ako podiel z tržby žalovaného za prevádzku lyžiarskeho strediska), tvrdil však, že ich uzatvoril pod nátlakom, pretože vždy najskôr musel podpísať nájomnú zmluvu na ďalšie časové obdobie, inak by mu žalovaný nezaplatil nájomné za predchádzajúce obdobie. Preto odmietol uzatvoriť nájomné zmluvy na sporné obdobie. Napriek tomu aj v tomto období žalovaný pozemky sťažovateľa užíval, čím na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie, ktorého vydania sa domáhal žalobou. Na preukázanie výšky

žalovanej sumy predložil sťažovateľ znalecký posudok, podľa ktorého hodnota nájmu pozemkov je 0,443 €/m²/rok, čo za sporné obdobie zodpovedá žalovanej sume.

Žalovaný nesúhlasil s výškou žalovanej sumy a znaleckým posudkom predloženým sťažovateľom. Argumentoval tým, že lyžiarske stredisko prevádzkoval iba v zimnej sezóne, neužíval pozemky sťažovateľa v celej výmere a znalecký posudok predložený sťažovateľom je nesprávny. Bránil sa i tým, že podľa § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka došlo po skončení nájmu podľa predchádzajúcej nájomnej zmluvy k jej obnoveniu, pretože sťažovateľ nepodal proti žalovanému návrh na vypratanie pozemkov.

Prvý raz okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 4 C 235/2011 z 19. júla 2012 tak, že žalobu zamietol. Prisvedčil žalovanému, že došlo k obnoveniu nájomnej zmluvy na sporné obdobie. Napriek tomu si však sťažovateľ uplatnil žalobou právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a nie na zaplatenie zmluvného plnenia. Pretože súd je viazaný takto formulovanou žalobou sťažovateľa, žalobu zamietol.

Krajský súd uznesením č. k. 5 Co 373/2012-156 z 3. decembra 2012 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou nároku, a preto nie je rozhodujúce, či uplatnený nárok označuje sťažovateľ ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale rozhodujúce sú skutkové tvrdenia, ktorými nárok odôvodňuje.

Okresný súd v ďalšom priebehu konania vyzval žalovaného, aby v prípade, ak tvrdí, že dlh bol zaplatený, doručil o tom dôkaz. Žalovaný predložil okresnému súdu vyúčtovanie tržieb a nájomného z 25. mája 2010 za sezónu 2009/2010 (za obdobie od 1. januára 2010 do 30. apríla 2010), z ktorého vyplýva, že nájomné určené spôsobom podľa naposledy uzatvorenej nájomnej zmluvy je 109,52 € a toto bolo sťažovateľovi uhradené 24. januára 2013 prostredníctvom poštovej poukážky, ktorú okresnému súdu tiež predložil.

Okresný súd rozsudkom č. k. 4 C 235/2011-176 z 21. februára 2013 žalobu sťažovateľa zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania. Dospel k záveru, že medzi účastníkmi bola na obdobie predchádzajúce spornému obdobiu uzatvorená platná nájomná zmluva (z 2. januára 2007), došlo k obnoveniu nájmu podľa § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože sťažovateľ žalobu o vypratanie proti žalovanému nepodal. Sťažovateľovi vzniklo teda právo na nájomné, a nie právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. V rozsahu 109,52 € (nájomné za obdobie od 1. januára 2010 do 30. apríla 2010,

ktoré považoval okresný súd za správne vyčíslené) dlh žalovaného zanikol zaplatením. Vo zvyšnej časti okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol preto, že sťažovateľovi právo na nájomné nevzniklo. Nájomná zmluva z 2. januára 2007 bola totiž uzatvorená na dobu určitú od 1. januára 2007 do 20. apríla 2007. Nájomná zmluva nemohla byť teda obnovovaná na dobu celého kalendárneho roku, ale len na obdobie mesiacov január až apríl. Preto sťažovateľovi nájomné za zostávajúce časti žalovaného obdobia, t. j. od 1. augusta 2009 do 31. decembra 2009 a od 1. mája 2010 do 31. decembra 2010, nepatrí. Sťažovateľ nemôže totiž uplatňovať nájomné za obdobie, ktoré nezodpovedá dohodnutej dobe, počas ktorej nemal pozemky prenajaté. Okresný súd považoval takéto rozhodnutie za zodpovedajúce i požiadavke spravodlivosti, pretože bolo vecou sťažovateľa, aby buď nájomný vzťah ukončil, ak mu nevyhovuje, alebo rešpektoval jeho obsah. Okresný súd hodnotil podanie žaloby sťažovateľom ako účelový postup smerujúci k tomu, aby žalovaný s ním uzatvoril novú nájomnú zmluvu s výhodnejšími podmienkami pre sťažovateľa (vyšším nájomným).

Krajský súd o odvolaní podanom sťažovateľom rozhodol rozsudkom č. k. 5 Co 248/2013-253 z 15. októbra 2013 tak, že rozsudok okresného súdu vo veci samej ako vecne správny postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) potvrdil a vo výroku o náhrade trov konania zmenil a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že okresný súd dospel k právnomu záveru, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil i krajský súd. Vo vzťahu k zmene výroku o náhrade trov konania (§ 150 OSP) odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vzhľadom na rozsiahlu výmeru pozemkov, ktoré žalovaný užíval pri prevádzkovaní vlekov na základe už uvedenej nájomnej zmluvy, sa odvolaciemu súdu javilo spravodlivé a zákonné, aby v prejednávanej veci každý z účastníkov si hradil vzniknuté trovy konania sám.

Rozsudok okresného súdu č. k. 4 C 235/2011-176 z 21. februára 2013 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 248/2013-253 z 15. októbra 2013 nadobudol právoplatnosť 15. októbra 2013.

Proti rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 248/2013-253 z 15. októbra 2013 podal sťažovateľ dovolanie. Dovolanie odôvodnil odňatím možnosti konať pred súdom spočívajúcim v nevykonaní dokazovania, najmä pokiaľ ide o navrhované geodetické

zameranie areálu, riadnym nevyhodnotením vykonaného dokazovania, nedostatočným odôvodnením rozsudku krajského súdu a odročením pojednávania na vyhlásenie rozsudku v lehote dlhšej ako tri týždne. Ako dovolacie dôvody uviedol i existenciu inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávne právne posúdenie veci.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 325/2014 z 20. januára 2016 dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné [§ 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP] a žiadnemu z účastníkov náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 325/2014 z 20. januára 2016 nadobudlo právoplatnosť 17. marca 2016.

Sťažovateľ sťažnosť doručení ústavnému súdu na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu v spojení s čl. 12 ods. 4 ústavy a čl. 1 ods. 2 protokolu č. 12 k dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 4 C 235/2011-176 z 21. februára 2013, rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 248/2013-253 z 15. októbra 2013 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 325/2014 z 20. januára 2016 odôvodnil tým, že ten istý senát odvolacieho súdu rozhodol o tej istej právnej otázke protichodne a dovolací súd k tejto otázke nezaujal žiadne stanovisko. Okresný súd nerozhodol o celom predmete žaloby, pretože sa vecou zaoberal len v rozsahu nájomnej zmluvy z 2. januára 2007, rozhodoval iba o výmere 3 274 m², hoci v konaní sťažovateľ uplatňoval nárok na odplatu za užívanie 9 705 m². Vo vzťahu k rozdielu výmer súdy neposudzovali, či sú splnené podmienky pre vydanie bezdôvodného obohatenia sťažovateľovi. Bolo to dôsledkom skutočnosti, že nevzali do úvahy rozdiel medzi prenajatou výmerou EN parciel v zmluve a žalovanou výmerou CKN parciel, ktorá je väčšia. Okresný súd riadne nezistil skutkový stav týkajúci sa rozsahu užívania pozemkov sťažovateľa žalovaným, odvolací súd toto pochybenie nenapravil, hoci sťažovateľ navrhoval vykonať geodetické zameranie, čím by bola táto okolnosť objasnená navyše v situácii, keď hranice lyžiarskeho strediska nie sú relevantným spôsobom evidované v katastri nehnuteľností. Rozhodnutia okresného súdu, krajského súdu i najvyššieho súdu nie sú dostatočne odôvodnené, odvolací a dovolací súd sa nevysporiadali so sťažovateľom namietanými skutkovými a právnymi nezrovnalosťami. Navyše,

v súvisiacom konaní pred okresným súdom sp. zn. 6 C 178/2009, v ktorom sa proti sťažovateľovi domáhal žalovaný uloženia povinnosti strpieť prevádzkovanie lyžiarskeho strediska a zriadenie vecného bremena tvrdiac, že sťažovateľ odmieta uzatvoriť so žalovaným nájomnú zmluvu, bol vydaný právoplatný rozsudok 23. marca 2010, ktorým bola žaloba zamietnutá s odôvodnením, že sťažovateľ trpí prevádzkovanie vlekov bez vzájomnej dohody. Súd teda vo veci sp. zn. 6 C 178/2009 dospel k odlišným skutkovým i právnym záverom ako vo veci sp. zn. 4 C 235/2011. Nesprávne boli vyhodnotené i dôkazy, a to výpoveď svedkyne [REDACTED] a polohopisný plán zo 4. mája 2012 predložený žalovaným. Odvolací súd ani dovolací súd neprihliadli na dôkazy, ktoré sťažovateľ predložil odvolaciemu súdu podaním z 11. októbra 2013, hoci pre ich predloženie boli splnené zákonné predpoklady, keďže ich sťažovateľ nemal k dispozícii v čase podania odvolania. Všeobecné súdy nevzali do úvahy ani to, že žalovaný mimo súdneho konania sp. zn. 4 C 235/2011 vychádza z toho, že nemá právny titul na užívanie pozemkov sťažovateľa, pričom táto nejednotnosť prejavu a vôle žalovaného spôsobuje absolútnu neplatnosť nájomnej zmluvy z 2. januára 2007. V konaní súdy neprihliadli ani na to, že žalovaný najprv na pojednávaní 24. apríla 2012 uznal dlh voči sťažovateľovi. Navyše, nesprávne aplikovali § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď dospeli k záveru, že nájom sa predĺžil, ale vždy iba na štyri mesiace a navyše nie kontinuálne. Rozhodnutím súdov došlo i k porušeniu práva na majetok sťažovateľa, keďže bolo obmedzené jeho vlastníctvo bez zaplatenia protihodnoty.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

Podľa čl. 1 ods. 1 protokolu č. 12 k dohovoru užívanie všetkých práv ustanovených zákonom sa zabezpečuje bez diskriminácie z akéhokoľvek dôvodu, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické a iné presvedčenie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rodové alebo postavenie.

Podľa čl. 1 ods. 2 protokolu č. 12 k dohovoru nikto nesmie byť diskriminovaný akýmkoľvek verejným orgánom z akýchkoľvek dôvodov, najmä ako sú dôvody uvedené v odseku 1.

Ako z podanej sťažnosti vyplýva, sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu týchto jeho práv malo dôjsť rozsudkom okresného súdu č. k. 4 C 235/2011-176 z 21. februára 2013, rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 248/2013-253 z 15. októbra 2013, ako aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 325/2014 z 20. januára 2016.

Ústavný súd sa zaoberal najprv tou časťou sťažnosti, ktorá smerovala proti rozsudku okresného súdu č. k. 4 C 235/2011-176 z 21. februára 2013.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd

pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť ústavný súd odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

V súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tejto časti sťažnosti sťažovateľa, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základných práv týmto rozhodnutím okresného súdu, pretože preskúmavanie jeho postupu zveruje Občiansky súdny poriadok v tomto prípade odvolaciemu súdu. Krajský súd vo veci o podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom č. k. 5 Co 248/2013-253 z 15. októbra 2013. Krajský súd ako súd odvolací bol súdom, ktorému patrí právomoc posúdiť, či odvolanie sťažovateľa bolo dôvodné a rozhodnúť o ňom.

Ústavný súd preto podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa v jej časti, ktorá smerovala proti rozsudku okresného súdu č. k. 4 C 235/2011-176 z 21. februára 2013, pre nedostatok právomoci.

Odlíšná je situácia vo vzťahu k rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 248/2013-253 z 15. októbra 2013 a uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 325/2014 z 20. januára 2016. Na prerokovanie tejto časti sťažnosti sťažovateľa je právomoc ústavného súdu daná, avšak sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože

uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

Najvyšší súd uznesenie sp. zn. 6 Cdo 325/2014 z 20. januára 2016 odôvodnil takto:

«V preskúmvanej veci dovolateľ napadol dovolaním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol v merite veci potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O. s. p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O. s. p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. ...

Za nedôvodnú považoval dovolaciu námietku o odňatí možnosti žalobcovi riadne konať pred súdom nevykonaním dokazovania a nevyhodnocovaním dôkazov v celom rozsahu žaloby, ako aj nenariadením znaleckého dokazovania na geodetické zameranie lyžiarskeho areálu. Súd totiž nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovaniu vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníkov konania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O. s. p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

V súvislosti s dovolacou námietkou o nevykonaní dôkazov navrhnutých v priebehu odvolacieho konania dovolací súd navyše poznamenáva, že nebolo povinnosťou odvolacieho súdu sa týmto návrhom žalobcu, predloženým v štádiu odvolacieho konania, keď bolo odvolacie pojednávanie odročené len na vyhlásenie rozsudku, zaoberať a jeho neakceptovanie odôvodňovať, pretože z podaného odvolania je zrejmé, že žalobca v ňom neuplatnil odvolací dôvod uvedený v § 205 ods. 2 písm. e/ O. s. p., t. j. že doteraz zistený

skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz, neboli uplatnené.

Vadou konania v zmysle v zmysle § 231 písm. f/ O. s. p. nie je ani prípadne nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov. Hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal. Ak súd v procese dokazovania nevykoná dokazovanie určitým dôkazným prostriedkom takým spôsobom, ktorý predpisuje zákon alebo ak hodnotí vykonané dôkazy v rozpore so zásadami formálnej logiky, dochádza k tzv. inej (v § 237 O. s. p. neuvedenej) vade. Takáto vada je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), prípustnosť dovolania ale nezakladá (porovnaj napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 266/2009).

Odňatie možnosti konať pred súdom nezakladalo ani prekročenie lehoty na vyhlásenie rozsudku odvolacieho súdu o niekoľko dní, keďže tento postup zjavne nedosahoval ani len intenzitu tzv. inej vady konania a nebol spôsobilý zhoršiť procesné postavenie ani jedného z účastníkov.

K odňatiu možnosti konať pred súdom nedošlo ani nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu. V zmysle stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. 12. 2015 nepreskúmateľnosť rozhodnutia môže len výnimočne zakladať prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., a to ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu.

O taký prípad však v preskúmvanej veci nešlo. Tým, že sa odvolací súd stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a výslovne na ne odkázal, bolo potrebné odôvodnenie jeho rozsudku posudzovať v kontexte s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu. Z hľadiska náležitostí vyžadovaných ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. na riadne odôvodnenie rozsudku je postačujúce, ak súd v odôvodnení stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia. Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa spĺňa požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., keďže ním bola daná odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa predmetu konania z hľadiska skutkového a právneho posúdenia veci. Sú z neho zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré bola žaloba ako nedôvodná zamietnutá. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozsudku osobitne

vysporiadal aj s odvolacími námietkami týkajúcimi sa návrhu na vykonanie nového geodetického zamerania a zaplata sumy predstavujúcej dlžné nájomné.

Dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní riadneho odôvodnenia rozhodnutí sudov v základnom konaní sa nezaobrá správnosťou skutkových a právnych záverov v nich obsiahnutých, pretože správnosť dovolaním napadnutého rozsudku by mohol skúmať, len ak by dovolanie bolo prípustné.

Žalobcom uplatnenými ďalšími dovolacími dôvodmi, spočívajúcimi v tzv. iných vadách konania a v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím sudom, sa dovolací súd nemohol zaoberať, pretože tieto dovolacie dôvody by mohli byť relevantné len v prípade, ak by dovolanie bolo prípustné. Samotné však prípustnosť dovolania nezakladajú. Aj keby teda tvrdenie dovolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci bolo opodstatnené, nezakladala by táto okolnosť prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p.»

Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 325/2014 z 20. januára 2016 sťažovateľ tvrdil, že týmto uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože dovolanie sťažovateľa najvyšší súd riadne neprerokoval a neposkytol mu ochranu, keď odmietol jeho dovolanie, pretože dospel k záveru, že jeho dovolanie prípustné nie je.

Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. 10. 1998).

Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie

nepripúšťajú (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne uviedol, z akých dôvodov považoval dovolanie sťažovateľa za neprípustné, z akých dôvodov dospel k záveru o tom, že nedošlo vo vzťahu k sťažovateľovi k odňatiu možnosti konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP]. Tieto dôvody uvedené najvyšším súdom považuje ústavný súd za dostatočné, výstižné a ústavne konformne formulované.

Ústavný súd nemá dôvod ani vo veci sťažovateľa odchýliť sa od ustálenej rozhodovacej praxe, tobôž v situácii, keď sťažovateľ nepredkladá k tejto otázke vo svojej sťažnosti žiadnu novú argumentáciu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa otázky prípustnosti dovolania v danej veci. Iba skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Pretože ústavný súd nepovažoval právny názor najvyššieho súdu, ktorým odôvodnil odmietnutie dovolania sťažovateľa za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý by popieral ich účel a zmysel, ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľov a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľov. Z tohto dôvodu sťažnosť sťažovateľa v jej časti smerujúcej proti uzneseniu najvyššieho súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ďalej sa ústavný súd zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smeruje proti rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 248/2013-253 z 15. októbra 2013. Napriek tomu, že tento rozsudok nadobudol právoplatnosť ešte 15. októbra 2013 a sťažovateľ doručil sťažnosť

ústavnému súdu až 16. mája 2016, považoval ústavný súd sťažnosť za podanú včas. Vychádzal z týchto úvah:

Ústavný súd judikoval, že dovolanie z dôvodu uvedeného v § 237 písm. f) OSP považuje za účinný právny prostriedok nápravy porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a súčasne práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 31/00, II. ÚS 102/04). Vzhľadom na to, že ústavný súd zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní a majúc na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania je potrebné v takýchto prípadoch považovať lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (III. ÚS 192/2011, porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, bod 51, 53, 54) za predpokladu, že lehota pre podanie sťažnosti je zachovaná vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa proti rovnakému rozhodnutiu odvolacieho súdu odmietnuté. Táto podmienka vo veci sťažovateľa splnená bola.

Z tohto dôvodu sa ústavný súd zaoberal i posúdením námietok sťažovateľa smerujúcich proti rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 248/2013-253 z 15. októbra 2013, podľa ktorého malo dôjsť k porušeniu ním označených základných práv aj týmto rozsudkom, a to v dôsledku nesprávnosti právneho posúdenia vecí, spôsobu vyhodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania a v dôsledku toho, že postupom krajského súdu mala byť sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom, a to i nedostatočným odôvodnením jeho rozhodnutia.

Krajský súd v rozsudku č. k. 5 Co 248/2013-253 z 15. októbra 2013 skonštatoval, že rozsudok okresného súdu považuje za vecne správny, stotožňuje sa s jeho dôvodmi

(§ 219 ods. 2 OSP) a na zvýraznenie jeho správnosti a pre vysporiadanie sa s odvolacími námietkami sťažovateľa uviedol:

„Odvolací súd nemohol prisvedčiť odvolateľovi, ktorého odvolanie nepovažoval za dôvodné. Aj podľa odvolacieho súdu v prejednávanej veci považuje právny úkon nájomnej zmluvy zo dňa 2.1.2007 za platný právny úkon. Uvedená nájomná zmluva zo dňa 2. 1. 2007 má všetky náležitosti nájomnej zmluvy. Odporca teda neužíval sporné nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, keďže platná nájomná zmluva zo dňa 2. 1. 2007 s poukazom na § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa obnovovala. Správne prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že nehnuteľnosti boli vyjadrené parcelným číslom EN pred THM, čo znamená, že nájomná zmluva bola vyjadrená určitým a zrozumiteľným spôsobom, pretože tieto nehnuteľnosti boli zaevidované v katastri nehnuteľností aj zamapované ako parcely EN pred THM čo do hraníc i výmery. Nebolo preto dôvodné, ako požadoval odvolateľ, vykonať nové geodetické zameranie. Rovnako určitým a vyjadriteľným spôsobom bola dohodnutá aj výška nájomného vo výške 6 % z čistej tržby. S poukazom na uvedené ani odvolací súd nemal pochybnosť o zrozumiteľnom a určitom spôsobe dojednania výšky nájomného. Tvrdenie odvolateľa, že peniaze na základe poštovej poukážky zo dňa 24. 1. 2013 mu neboli vyplatené, ničím nepreukázal, pretože odporca práve ústrižkom poštovej poukážky zo dňa 24. 1. 2013 mal preukázané, že prostredníctvom pošty navrhovateľovi doručil sumu 109,52 €. Skutočnosť, či uvedenú sumu navrhovateľ prevzal alebo neprevzal, už nie je v prejednávanej veci relevantné. Právne relevantným je preukázanie poukázania uvedenej sumy navrhovateľovi. Keďže odvolací súd v napadnutom rozsudku pochybenie nezistil, nemohol prisvedčiť odvolateľovi a jeho argumentom, na ktorých založil svoje odvolanie, a preto rozsudok vo veci samej potvrdil ako vecne správny.“

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ktorý využil za splnenia zákonných podmienok (ako to jasne odôvodnil aj najvyšší súd) možnosť danú mu ustanovením § 219 ods. 2 OSP, dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o tom, že krajský súd dostatočne neodôvodnil záver svojho rozhodnutia, že táto argumentácia v sťažnosti sťažovateľa neobstojí. Krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej

ochrany, ktoré sťažovateľ vo veci nastolil. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že takto čiastočne urobil odkazom na dôvody uvedené v rozhodnutí prvostupňového súdu. V tejto súvislosti poukazuje ústavný súd i na dôvody rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté v dôsledku toho, že najvyšší súd nezistil v postupe krajského súdu okolnosti, ktoré by svedčili o tom, že sťažovateľovi bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom.

Vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci krajským súdom, t. j. k jeho záveru o tom, že došlo k obnoveniu nájomného vzťahu podľa § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ústavný súd konštatuje, že na správnosti tohto záveru nič nemení ani skutočnosť, že nájom mal byť takto obnovovaný za rovnakých podmienok, aké boli dojednané v nájomnej zmluve, teda s právom užívania predmetu nájmu a povinnosťou platiť nájomné iba za časť kalendárneho roku. Takýto výklad a aplikáciu tohto ustanovenia nemožno považovať za ústavne nekonformnú, teda takú, ktorá by popierala zmysel a účel právnej úpravy v kontexte veci sťažovateľa.

Navyše, ústavný súd k okolnostiam veci sťažovateľa pripomína, tak ako to ostatne už naznačil aj okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, že je vecou sťažovateľa, aby buď nájomný vzťah ukončil, ak ho považuje za nevýhodný, alebo, naopak, rešpektoval vzájomne dojednané podmienky v nájomnej zmluve. Aj z tohto dôvodu dospieva ústavný súd k záveru, podľa ktorého považuje rozsudok krajského súdu za vyhovujúci i požiadavkám spravodlivosti. Krajský súd nepostupoval vo veci neprípustne formalisticky, neumožnil priechod zjavnej nespravodlivosti, naopak, hľadal a našiel rovnováhu pri posudzovaní obsahu právneho vzťahu, o ktorom rozhodoval.

Z týchto dôvodov odmietol ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v časti smerujúcej proti rozhodnutiu krajského súdu podľa § 25 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že vzhľadom na to, že okolnosti naznačujúce možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces,

a to ani v spojení s čl. 12 ods. 4 ústavy a čl. 1 ods. 2 protokolu č. 12 k dohovoru neboli zistené, považuje za vylúčené, aby rozhodnutím všeobecných súdov došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na vlastníctvo podľa čl. 20 ústavy, resp. čl. 1 dodatkového protokolu. Z okolností vecí je totiž zrejmé, že sťažovateľ je viazaný obsahom nájomnej zmluvy, ktorá je platná a ktorej je sám pôvodnou zmluvnou stranou, k jej ukončeniu nepristúpil a vypratania žalovaného sa nedomáhal. Za tejto situácie nemožno hovoriť ani o nútenom obmedzení vlastníckeho práva sťažovateľa bez náhrady.

Z týchto dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júna 2016